

AUDREY CARLAN

Calendar Girl

Volumul 4: OCTOMBRIE-DECEMBRIE

Traducere de

ANA OMĂT

UNIVERS

CUPRINS

Octombrie	5
Noiembrie	127
Decembrie	253

OCTOMBRIE

*Drue Hoffman,
A fost o călătorie îndelungată,
iar când am început-o,
tu mi-ai oferit ajutor și îndrumare
când aveam cea mai mare nevoie de ele.
Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit din știința ta,
că mi-ai oferit sprijinul și prietenia ta.
Sper că-ți vor plăcea acest volum
și bărbatul excentric Drew Hoffman.*

CAPITOLUL 1

Liniște. Asta m-a întâmpinat când am intrat în casa lui Wes din Malibu. *Casa mea*. Nu știu la ce mă așteptam. Poate că mi-a trecut prin cap că universul se va deschide brusc și va livra raiul pe pământ sub forma bărbatului meu, în siguranță pe pământ american, în confortul casei noastre. Pentru că, până la urmă, asta era. *Casa noastră*. Wes a vrut cu tot dinadinsul ca eu să-mi schimb modul de gândire cu privire la ceea ce Gin numește conacul din Malibu. Cealaltă variantă, mi-a spus Wes, ar fi să ne găsim ceva nou împreună. Nu am vrut asta. Sincer, prefer să mă afund în tot ceea ce înseamnă el. În întregime. Unic. Prea puțin spus. Glorios.

Wes a muncit din greu pentru tot ceea ce a acumulat la o vârstă atât de fragedă. Nu era lăudăros, nici lacom. Liniile clare și decorul lejer implorau să fie folosite și vorbeau despre mentalitatea lui. Trecând prin încăperile goale și întunecate, m-am reconectat cu lucrurile lui, dar ceva se schimbase. Era diferit. Am privit în jur cu ochi analitici și am studiat diferențele subtile față de ultima oară când fusesem acolo, cu două luni în urmă.

Pe polița de deasupra șemineului din piatră era o statueta de treizeci de centimetri a unei balerine cu piciorul întins în față și ridicat în sus. Își ținea glezna cu mâinile deasupra capului în timp ce stătea în echilibru pe poante. Era a mamei. Ea se ridica pe vârfuri, se arcuia pe spate și îmi arăta exact cum trebuie să execute această mișcare o balerină. Mama mea a fost dansatoare în Vegas, dar, înainte de asta, a fost dansatoare de balet clasic și contemporan. Adoram să o privesc mișcându-se. În timp ce făcea curățenie prin casă, se răsucea pe o muzică pe care nu putea să o audă decât ea. Părul negru îi cădea până în talie și îi

flutura în jurul corpului ca o capă întunecată. La cinci ani, credeam că mama mea e cea mai frumoasă femeie din lume și o iubeam ca pe nimeni altcineva. Iubirea nu-și avea locul, dar sta-tuia da. Își avea locul de onoare pe poliță și, oricât mi-aș fi dorit să o trântesc, să o las să se sfârâme de podea, am lăsat-o acolo. Dacă n-aș fi dorit să o păstrez, piesa ar fi fost donată. Uneori amintirile dor, chiar și cele cu adevărat frumoase.

M-am întors și am cercetat livingul. Pe o masă din capăt era o fotografie înrămată pe care am recunoscut-o. Maddy. Era din ziua dinainte de a începe facultatea. O urmărisem prin toată universitatea ca un cățel pierdut. Mads, pe de altă parte, țopăia ținându-mă de mână și legănându-și brațul în același timp. Am trecut dintr-o sală în alta, în timp ce ea îmi prezenta toate cursu-riile și manualele pe care spunea că le va studia. Fericirea ei era exuberantă și mă delectam cu ea știind că în acel moment fata mea, surioara mea mai mică, avea să realizeze ceva extraordi-nar. O făcuse deja. Eram mai mult decât mândră de ea. Avea posibilități uriașe și nimic nu avea să o țină în loc.

Continuându-mi călătoria în bucătărie, am găsit un colaj de imagini agățate cu magneți de frigider. Diferite fotografii pe care le dezlipisem de pe frigiderul din apartamentul meu minuscult erau acum aici. Maddy, Ginelle, tata. Erau și câteva noi. Fotografii pe care nu le-am printat eu. Wes și cu mine. Una de la cină și un selfie pe care l-am făcut împreună în pat, în care nu ni se vedeau decât fețele. Cred că el le-a adăugat aici. Țasta a fost începutul. Mi-am trecut degetul peste zâmbetul arogant al lui Wes. Atât de încrezător și de sexy, ținându-mă strâns în brațe în patul lui. Mi s-a strâns pieptul și l-am masat ca să-mi treacă durerea. În cu-rând. O să ajungă acasă în curând. Trebuia să am credință. Să am încredere în călătorie. Acum, mai mult decât oricând, aveam ne-voie să cred în cuvintele pe care mi le tatuasem pe picior.

Intrând în ceea ce devenise dormitorul nostru, m-am oprit încremenită, cu gura căscată și ochii de dimensiunea unor farfurii.

– Vai, să-mi trag palme!

M-am holbat uluită la imaginea care se uita și ea fix la mine.

Imaginea mea.

Era ultimul portret pe care mi-l făcuse Alec în februarie, în picioare pe puntea de la observatorul astronomic, admirând priveliștea orașului Seattle. Părul îmi flutura în spate ca un evantai de bucle de abanos. În ziua aceea mă simțisem eliberată. Eliberată de povara pe care tatăl meu mi-o așezase, nechibzuit, pe umeri și de necesitatea de a fi orice și-ar dori clientul să fiu – totul a dispărut în acel moment de liniște. În acel moment, am fost numai Mia, o fată care vedea pentru prima oară adevărata frumusețe în peisajul din fața ochilor ei.

Nu-mi venea să cred. Weston achiziționase cea mai scumpă piesă creată de Alec cu mine. Sigur, în conversațiile noastre din timpul anului, îi povestisem până la urmă despre Alec. Mă rog, nu detaliile problematice, doar chestiuni de bază. Am insistat să-i povestesc despre artă, despre cum m-a schimbat fiecare operă, cum m-au făcut să văd viața, iubirea și pe mine însămi mai clar. Eram în pat, dezbrăcați, strângându-ne în brațe când i-am spus cât de mult îi datorez lui Alec pentru această lecție. Cum mi s-a părut incorect să-i iau banii după tot ce mi-a oferit el, dar nu aveam ce să fac.

Am scos telefonul, am derulat lista de contacte și am apăsă pe butonul de apelare.

– *Ma jolie*, cui datorez plăcerea extremă de a-ți auzi vocea? a răspuns Alec cu tonul lui dulce, erotic, care mi-a amintit de momente mult mai bune, mai fericite, petrecute sub francezul păcătos.

M-am întors și m-am cocoțat în pat, picior peste picior, holbându-mă la fotografie.

– Ăăă... nu-mi vine să cred...

În loc să termin, am întors telefonul și am făcut o fotografie operei lui, i-am trimis-o și mi-am dus telefonul înapoi la ureche. Am auzit sunetul mesajului meu prin telefon.

– Mia, *parle moi*, ești bine?

Avea un ton îngrijorat.

Îmi tremura vocea în timp ce studiam fiecare fațetă a frumuseții care atârna în fața mea, deasupra patului lui Wes. A patului meu și al lui Wes.

– Verifică-ți mesaje.

– Nu-mi place genul ăsta de comunicare, *chérie*.

– Fă-o, totuși, am gemut eu, sperând că m-am făcut înțeleasă.

Am auzit câteva clicuri.

– Ah, *mais oui*, te vezi pe tine, *non*?

Există momente în viață când o persoană dorește să întindă o mână prin telefon și să-l sugrume pe cel cu care vorbește. Acum era unul dintre acele momente.

– Îți scapă esențialul, Alec. De ce mă vād *pe mine* în dormitorul iubitului meu?

Alec a oftat.

– *Ma jolie*, ai un *copain*? Un iubit?

Cuvântul rostogolit cu accentul lui franțuzesc aproape că m-a făcut să uit enervarea că nu pricepe.

– Ți-ai luat un angajament pe viață. *Félicitations!* m-a felicitat, continuând să nu-mi răspundă ce căuta acolo opera de artă.

Am gemut.

– Alec, scumpule, fii atent.

A scos un mormăit.

– O, *chérie*, te bucuri mereu de atenția mea. Mai ales când ești goală. Îmi amintesc exact cum era să te am în brațele mele în luna aceea. Mai ții minte, *oui*?

– Alec, nu o luăm acum pe panta amintirilor. Am nevoie de răspunsuri. De la tine. Cum a ajuns fotografia asta în dormitorul meu?

A chicotit, apoi a oftat.

– Mereu dorești informații. Poate că s-a vrut o surpriză, *compte tenu de votre amant*.

Franceza mea era ruginită, din moment ce nu o studiasem, nici nu vorbisem prea mult cu Alec în ultimele câteva luni, dar, în esență, spusese că a fost o surpriză din partea iubitului meu.

– A cumpărat-o Wes?

– Nu chiar.

Spinarea mi-a devenit rigidă și am strâns din dinți atât de tare că puteam să sparg pietre cu ei.

– Nu-i momentul să o faci pe sfiosul. Scurpă tot, franțuzule.

A scos un sunet ca și cum s-ar fi înecat.

– Scurpatul e un obicei prost, unul pe care nu-l am.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am trântit pe spate pe pat.

– Alec... l-am prevenit eu.

– Iubitul tău nu a plătit pentru tablou, a spus el deslușit.

– Atunci, cum a ajuns aici?

Să obțin informații de la francezul meu când era evident că nu vrea să mi le ofere era mai greu decât să faci un bărbat să amâne un orgasm iminent după câteva runde serioase. De-a dreptul imposibil.

Într-un târziu, a oftat.

– *Ma jolie*, o să fiu sincer cu tine, *oui*?

De parcă ar fi trebuit să răspund – știa ce vreau, totuși am făcut-o.

– *Oui. Merci.*

– Iubitul tău l-a sunat pe agentul meu. Voia să cumpere *Adio, dragoste*. Am refuzat să o vând.

Asta m-a surprins. Un artist care creează artă special pentru a fi vândută și împărtășită lumii refuză să vândă?

– De ce? N-are nici un sens.

A mormăit din nou neutru.

– Asta e și gata. Te iubesc și am vrut să fiu sigur că frumusețea ta e apreciată de oamenii potriviți. Am reguli legate de fiecare tablou. Sunt două de care nu aveam de gând să mă despart.

– Și care ar fi cele două?

Vocea lui a scăzut până la mormăitul acela sexy pe care îl cunoșteam atât de bine.

– Îmi place să ne văd în momentele noastre de iubire. Am atârnat *Dragostea noastră* în camera de lucru din vila mea din

Franța. *Je ne pouvais pas m'en séparer*, a adăugat el, iar eu mi-am stors creierul încercând să combin cuvintele în ceva cu sens.

În mare, cred că a spus că nu suporta să se despartă de ea. Am izbucnit în râs.

– Alec, asta-i o prostie. Ideea expoziției era să-ți împărtășești arta cu lumea.

– O, dar vreau să fie văzută zi de zi de ochii potriviți. Le-am vândut pe celelalte, unor tipi pe care i-am aprobat și cu care am discutat personal.

Am clătinat din cap și mi-am trecut limba peste buzele uscate. Emoțiile se învâneau înăuntrul meu, văzând tabloul, vorbind cu Alec, fiindu-mi dor de Wes. Mă simțeam ca după o tornadă. Încercam să adun laolaltă bucățile sfărâmate ale gândurilor și sentimentelor mele, chiar dacă nu se potriveau unele cu altele.

– Și tabloul ăsta? Cum a ajuns aici?

– Am vorbit cu Weston al tău. Mi-a spus cine e, mi-a explicat că e la curent cu termenii relației noastre. Mă așteptam la *grabuge*.

– Gramaj?

Se aștepta la gramaj? Poftim?

– *Merde. Non*. Cum se spune... ce artă?

La asta am pufnit în râs.

– Ceartă? am întrebat eu râzând.

– *Oui*. Ceartă. Totuși, a fost un adevărat domn. A spus că a văzut pe internet fotografiile expoziției și că dorește să le achiziționeze.

– Să le achiziționeze. Adică pe toate?

– *Oui*.

Alec a răspuns ca și cum n-ar fi fost nimic neobișnuit. Mie mi se părea extrem de neobișnuită ideea că surferul meu cel relaxat vrea să cheltuiască milioane pe tablouri... pe mine. Cu siguranță aveam de discutat, la întoarcerea lui, despre întrebuințarea incorrectă a dolarilor câștigați cu trudă. *Doamne, sper că se întoarce*.

M-am ridicat și am mers repede prin casă, uitându-mă în toate camerele. Nu am mai găsit nici o altă imagine a mea privind-mă.

– Păi...

– I-am spus că nu. Că nu poate avea decât una și că, dacă alege corect, i-o vând.

Doamne. Alec e un tip ciudat. Complex, special, iubitor, demonstrativ, poruncitor, devastator de bun la pat, dar bizar de-a dreptul. Pe de altă parte, nu așa sunt toți artiștii? Nu poți să le cataloghezi sau să le etichetezi firea ciudată, pentru că majoritatea oamenilor nu reacționează în același fel.

– Și?

– A ales bine. Te-a ales pe tine.

Felul în care s-a exprimat mi-a trimis panglici de furtună în sus și-n jos pe brațe. Mi le-am masat, strângându-mă singură în brațe, din moment ce nu era nimeni să o facă în locul meu.

– Toate sunt cu mine, Alec.

– *Non*. Celelalte erau momente din viața ta, experiențe și niște lucruri pe care le-ai simulat de dragul artei. Acea imagine unică era rezultatul direct a ceea ce ești tu astăzi. Și a vrut-o. Așa că l-am lăsat să te aibă.

Cuvântul „aibă“ a sunat ciudat în gura lui.

– Ce înseamnă asta?

– Consideră-l un cadou pentru tine și pentru el. Pentru dragostea voastră.

– I-ai dat iubitelui meu o imagine care valorează un sfert de milion de dolari?

– De fapt, asta valora o jumătate de milion.

– Futu-i!

– *Mia. Je t'aime*. Oricum aveam de gând să-ți dau jumătate din banii de pe ea. Așa, tu primești o amintire frumoasă a ceea ce ești în fiecare zi. Îmi place la nebunie că a agățat-o deasupra patului pe care-l împărțiți. Nu se putea alege un loc mai bun pentru imaginea aceea.

Am suspinat și lacrimile mi s-au adunat în ochi.

– Și eu te iubesc pe tine, știi asta? În felul nostru.

Vorbeam serios. A început să râdă.

– *Oui. Știu, ma jolie*.

Și, la fel ca numele tabloului, a încheiat conversația cu două cuvinte:

– Adio, dragoste.

Speram că nu e ultima oară când îl aud pe francezul meu cu gura spurcată. Chiar dacă, într-un fel, ne dăduse practic binecuvântarea mie și lui Wes, încă-l doream în viața mea. Avea să fie pentru totdeauna parte a călătoriei mele și aveam să-l iubesc până în ultima zi a vieții mele. Doar că pe Wes îl iubeam mai mult. Eram *îndrăgostită* de el și voiam să vină acasă.

Noaptea a fost mai rece decât ultima oară când fusesem acolo, dar eram răcită de săptămâni întregi. M-am uitat la stele și m-am întrebat dacă Wes poate să le vadă acolo unde e. Chiar dacă mi-am promis că-l voi lăsa pe el să ia contact cu mine, am scos telefonul și l-am sunat. A intrat direct mesageria vocală. Explozii puternice de tensiune mi s-au prelins prin vene în timp ce-mi recăpătam suflul, încercând să nu mă las cuprinsă de panică pentru că nu răspundea. Probabil că dormea. Omul se vindeca după o rană de glonț în gât, pentru numele lui Dumnezeu. *Calmează-te, Mia. Ai vorbit ieri cu el.*

– Alo... ăăă... eu sunt. Voiam doar să-ți aud vocea în seara asta. Sunt acasă. ăăă... în Malibu.

Privirea mi s-a îndreptat spre valurile întunecate și îndepărtate ale oceanului. Când am vorbit, îmi tremura vocea.

– În casă e liniște. Nu știu unde e Judi.

Valurile s-au izbit de mal și vântul mi-a luat părul, făcându-mă să-mi fie și mai frig.

– Îmi place că mi-ai despachetat lucrurile. Sau poate că Judi a făcut-o, cu toate că sper că tu ai fost cel care a dorit să combi-ne viețile amândurora într-una.

Am început să trag de cusătura blugilor.

– Wes, Doamne, mi-e atât de dor de tine. Nu vreau să dorm singură în patul nostru.

Oricât am încercat să le opresc, mi-au dat, totuși, lacrimile, iar câteva trădătoare mi s-au prelins pe obraz. Nu știam ce să-i mai spun ca să înțeleagă câtă nevoie am de el. Cât îl doresc. Nu credeam că aş putea duce o viață frumoasă fără să-l am pe el.

Libris
Respect pentru oameni și cărți

– Să nu mă uiți, am șoptit și am închis telefonul.

Pentru noi, aceste cuvinte însemnau la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât orice jurămintele ne-am fi putut face unul altuia. Am mai aruncat o privire spre cer, m-am întors și m-am dus în vechiul meu dormitor. Dacă nu puteam avea ceea ce îmi doream, nu voiam nici să dorm în patul nostru.

Imponderabilă. Așa mă simțeam. M-a învăluit o amețelă, în timp ce mă cuprindeau niște brațe puternice. M-am ghemuit mai aproape, la căldură, frecându-mi nasul, inhalând mirosul lui masculin familiar. Cele câteva nopți în care putusem dormi adânc fuseseră mereu pline de acest miros. În loc să mă împotrivesc, în noaptea asta aveam să-i cedez. Să las bucuria de a-l avea aici, cu mine, având grijă de mine, să mi se strecoare în oase, să se încolăcească în jurul inimii mele și să o protejeze. Mi l-am imaginat pe Wes ducându-mă în pat. În patul nostru. Perna mi-rosea a el, a ocean, a nisip și încă a ceva care era Wes în stare pură. Stăruia acolo. Mi-am frecat fața de bumbacul moale.

– Mi-e dor de tine...

Vocea îmi era întretăiată, iar o lacrimă mi-a alunecat din ochi.

O atingere ușoară, ca de pană, mi-a șoptit lângă obraz:

– Sunt aici. Cu tine.

Visele sunt minunate prin capacitatea lor de a fi și crude, și splendide. Îmi dau ceea ce doresc doar ca să dispară la lumina zilei.

Am deschis ochii brusc și, în epuizarea mea, am văzut o siluetă. A lui.

– Nu mă părăsi. Rămâi aici.

Am clipit repede, încercând să-mi țin ochii deschiși. Fereastra era deschisă, lăsând să intre aerul rece dinspre ocean. M-am ghemuit sub pătura grea, trăgându-mi-o până la bărbie. Apoi am fost cuprinsă de căldură și nimic altceva. Un braț mi s-a încolăcit în jurul taliei și m-am bucurat de vis. De senzația de a-l avea aproape, ținându-mă în brațe, și de răsuflarea lui pe gâtul meu.

Trupul lui solid s-a lipit de spatele meu, iar eu m-am apropiat și mai tare de Wes cel imaginar, fără să-mi pese că nu era cu

adevărat acolo. Aveam să pretind că este și, pentru o noapte, aveam să dorm. Mi se părea atât de real felul în care mă ținea în brațe, în care își trecea nasul prin părul meu, pe gâtul meu, pe umărul meu. Mi-am încleștat mâinile pe brațul din jurul taliei mele și l-am tras între sâni mei, lipindu-mi buzele de încheieturile degetelor lui, inspirând esența lui până în adâncul sufletului. Suficient ca, atunci când aveam să mă trezesc a doua zi, să păstrez impresia că fusese acolo. Oftatul lui greu mi-a răvășit părul din dreptul urechii. Au început să-mi curgă lacrimile și am închis ochii, nedorind ca mirajul să dispară. Într-un târziu, căldura din spatele meu, senzația de pace care mă înconjura mi-au învăluit durerea și teama în noaptea aceea.

A vorbit din adâncul visului.

– Dormi, iubito. Sunt aici. Nu te mai las să pleci.

– Asta-i bine, am mormăit eu către Wes cel din vis și l-am strâns mai tare, în timp ce Moș Ene era pe cale să-și ia ultima victimă.

Brațele lui Wes m-au cuprins mai tare, aducând la suprafață o sclipire de recunoaștere. Fiecare parte din Wes cel din vis m-a atins într-un fel sau altul. Așa cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost acolo. Am oftat și m-am lăsat să mă cufund.

Sunetul vocii lui Wes părea îndepărtat, trunchiat atunci când a vorbit.

– Nu te-am uitat, Mia. În fiecare zi în care am fost plecat, ai fost chiar aici, lângă mine. Am trăit din amintirea ta.